O scrisoare de pe front

În Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

În urma conştientizării trădării ce s-a făcut în Creta de către toţi ierarhii noştri împotriva Bisericii şi a neamului românesc, prin acceptarea ecumenismului, conform canoanelor lăsate de Sfinţii Părinţi, ne-am îngrădit de această erezie. Iubind aceste două valori – Biserica şi neamul –ne-am înrolat şi noi în lupta antiecumenistă.

La începutul acestui fenomen – îngrădirea, unic în Biserica Ortodoxă Română, în ciuda faptului că eram puţini, și prigoniți, şi risipiţi în toate colţurile tării, prin Duhul Sfânt, eram una în cuget şi simţire, având acelaşi țel: de a apăra credinţa noastră de erezie. În întâlnirile noastre din cadrul Sfintelor Slujbe, abia acum, îngrădiți, trăiam fericiţi sentimentul descoperirii vieţii libere în Hristos, fără presiunea sistemului. Cu tot entuziasmul și cu nerăbdare, așteptam să ne regăsim în bucuria următoarei sărbători. Ce fericiţi eram când aflam că încă un suflet se mai adăuga la luptă.

În acest avânt s-a concretizat Sinaxa naţională a preoţilor, monahilor, monahiilor şi mirenilor mărturisitori, de la Botoşani, încheiată cu o *Rezoluţie* care a oferit soluţii clare pentru viitor. Dovada că cele hotărâte acolo au fost de la Duhul Sfânt este tocmai faptul că cel rău s-a pornit să strice unitatea şi să schimbe ţelul luptei la care ne-am pornit. Aducând între noi un duh partinic, el a reuşit în scurt timp, pentru unii, să schimbe sensul luptei, făcându-i din asupriţi –asupritori, din fraţi – vrăjmaşi, întorcând armele dinspre ecumenism, unii împotriva altora.

Deşi părinţii ne-au înştiinţat că tocmai din mijlocul nostru se vor ridica dezbinători şi vor veni noi vremuri de cernere, totuşi, atât de nepregătiţi ne-a găsit duhul dezbinării, încât acum ne privim şi ne purtăm cu suspiciune şi neîncredere unii în alții.

Părăsim păcatul, nu învăţătura, ieşim din lume, nu din Biserică, ne lepădăm de satana, nu de credinţă, ne stricăm obiceiurile cele rele, nu pe cele bune, ne îngrădim de erezie, nu de oameni, aşa cum am fost îndemnaţi „să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Iisus” (Ev. 12, 2). „Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!” Doar prin cele două nebiruite puteri ale Duhului Sfânt: Adevărul şi Dragostea, vom ajunge la biruinţă şi nu prin cei doi

slujitori ai diavolului: minciuna şi ura. Acestea din urmă aduc dezorientarea, dezbinarea, erezia şi urâciunea pustiirii peste care vine mânia lui Dumnezeu, pe când Adevărul şi Dragostea aduc echilibru, unitate, părtăşie şi nădejdea Slavei, peste care se revarsă binecuvântările cereşti.

Bine ar fi, îngrădiți fiind deja, să ne facem steag din împlinirea şi păzirea poruncilor lui Dumnezeu, pentru a gusta din trăirea sfinţitoare, spre desăvârşirea noastră în Hristos, prin prezenţa Harului Duhului Sfânt între noi. Aceasta niciodată nu ne va duce la o luptă fără folos. Tânjim cu tot sufletul spre unitatea credinţei pentru care au luptat toţi Sfinţii Bisericii noastre. *„Deci dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră. Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos şi Dumnezeu Tatăl nostru, Care ne-a iubit pe noi şi ne-a dat prin har veşnică mângâiere şi bună nadejde, să mângâie inimile voastre şi să vă întărească în tot lucrul şi cuvântul bun”* (2 Tes. 2, 15-17).

Aceasta vrem să fie mărturisirea noastră de credinţă acum şi pururea și-n vecii vecilor. Amin!

Comunitatea de credincioși din Ivești

Duminică 4 noiembrie 2018

(reactualizare din februarie 2018)